

[Wilhelm.]

betyder, at det så nærmest er forbudt at prøve at efterleve OECD-deklarationen. En ting er jo, at OECD-deklarationen ikke er bindende, men den danske regering har undertegnet den, og det her forslag siger i det hele taget ikke andet, end at så skal vi gøre, hvad vi kan herhjemme for, at den bliver efterlevet. Og indvendingerne på den led er stort set gået på, at det var forbudt, når OECD-deklarationen nu ikke er bindende. Her vil jeg da godt lige understrege, at det er ikke forbudt for de enkelte undertegnende lande at gøre derhjemme, hvad de kan for, at den bliver efterlevet. Det er det, der ligger i forslaget.

Men handelsministeren siger videre, at det her nok nærmest ville komme på tværs af EFs bestræbelser på nogle bindende ting gennem 4. selskabsretlige direktiv, som den danske regering har søgt fremskyndet. Det kan jeg ikke se at det skulle kunne, for hvad er forholdet? Forholdet er det, at i hvert fald et flertal af EF-landene har undertegnet denne deklaration som OECD-medlemmer, og derfor må jeg gå ud fra, at et minimum for det bindende EF-direktiv vil blive det, der står i denne deklaration. Derfor kan der ikke være nogen som helst foregriben af videregående ting i, at man som et minimum vedtager det, der allerede er undertegnet for ¾ år siden fra den danske regerings og fra de andre regerings side gennem denne OECD-deklaration.

Den socialdemokratiske ordfører talte om, at det måske var bedre med en trustkommission. Det synes jeg da er udmærket. Det er bare en anden ting. Det kan vi da have ved siden af. Det har vi i øvrigt støttet før, når DKP er kommet med forslaget, og vi har selv suppleret det forslag med forskellige gode ideer, ligesom vi tidligere selv har stillet et forslag, som vi har henvist til i den forbindelse. Men det ene udelukker da ikke det andet, så jeg kan ikke se, at det skulle være en indvending. Jeg imødeser, at socialdemokratiet nu vil være mere positivt over for den trustkommission, som der allerede har ligget forslag om, men det kan da ikke udelukke, at man går ind for den oplysningspligt, som her er foreslået.

Og så den sidste indvending, som måske ikke så meget har været fremme her i dag, men som har været fremme tidligere, og som er en af vores begrundelser for at tage det her spørgsmål op i beslutningsform. Jeg har rejst

denne sag tidligere i skriftlige spørgsmål, og vi har været lidt inde på den også mundtligt her i salen i forbindelse med olieselskabernes manglende skattebetalinger og ting og sager. Her har handelsministeren bl. a. sagt, at denne OECD-deklaration skulle have sin prøvetid, og nu skulle man se, om ikke de henstillinger, den faktisk indeholder, blev fulgt af selskaberne. Hertil vil jeg sige, at nu, hvor vi er langt inde i maj måned, har vi set en strøm af virksomhedsregnskaber offentliggjort, efter at denne OECD-deklaration med dens henstillinger skulle have fungeret, og jeg har ikke set et eneste virksomhedsregnskab, som opfylder de 4-5 ting, jeg remsede op her før, for slet ikke at tale om samtlige 9 punkter. Nu har vi altså erfaringer med, hvordan denne deklaration bliver efterlevet, og det er for mig en yderligere begrundelse for, at man lovfæster de 9 punkter, der står i OECD-deklarationen.

Handelsministeren (Ivar Nørregaard):

Jeg forstår godt, at de partier, som er kritiske over for multinationale selskaber, og som samtidig anser EF for det onde dyr i Åbenbaringen, har noget vanskeligt ved at finde deres ben i denne sag, for sandheden er jo den, at man kun kan gennemføre en effektiv kontrol med multinationale selskaber gennem samarbejde, og bindende samarbejde, med andre lande, og det eneste konkrete eksempel, man har på forslag om noget sådant, der har chance for at blive gennemført, er forslagene fra EF. OECD-reglerne er gode som henstillinger, men det er ikke henstillinger til nationale regeringer, som kan føre til effektiv kontrol med multinationale selskaber, medmindre man i fællesskab binder sig til at gennemføre foranstaltninger.

Tager man først de nationale foretagender, er det jo åbenbart, at der er ret snævre grænser for, hvor langt et enkelt land kan gå med at pålægge de i dette land eksisterende virksomheder pligter, der fører til omkostninger, og som røber hemmeligheder ved deres virksomhed, hvis ikke andre virksomheder i andre lande bliver undergivet nogenlunde de samme ordninger, så selv for nationale selskaber er det vigtigt, at man i fællesskab laver ordninger, og at man samtidig gennemfører dem i flere lande, for så har man chancen for at kunne kræve noget mere. Det er da åbenbart, at danske virksomheder vil henvise til, at den slags